

KÉPEIM

1.

Ha megleng a gabona-mező,
mint távol zengő harang
s mikor vibrál a levegőben
a fény és remeg a hang,
vagy az égre, ha alkonyattájt
homály ül s villámlik alatt;
Olyan sokszor az egyedüllet.
Feszült s mozdulattalan.

2.

Régi fénykép? én vagyok, amint
figyeltem csendesen
egy hangyát, egy bogarat, pókot.
ülve mellettük, lesen.
(A gyermek-fák virága lehull.
Hány virág gyümölcstelen?...)
Befelé nyíló arccal néha
őszinte-magamat lesem.

3.

Én vagyok ez is!... első sorban,
az eminensek helyén.
Félénk-büszke mosoly és konok
áll, mely már akkor kemény.
Tanultam. Fáradt-vörösre marta
szemem a lámpafény.
Tanultál? — faggatom a képet.
Tanultál... Mit tudsz, szegény?

4.

Negyvenegy szőke-fekete fej.
(Egy köztük — én vagyok.)
A negyvenegyből három már csak
a földbe vegyült halott.
Kilencet a sors szerte fujt, mint
pihét. A többi itt-amott
él-küzd s bodogul. Mert a küzdés
sokunknak megadatott.

5.

Harcoltál? — kérdek egy más képet
Vagy ez is csak beszéd?
A hétfejű harc sárkányait
elfelejtik az új mesék
s nem hogy győzni, de élni rest lesz,
ki jobb sorsával visszaélt.
Küzdött-e szívből, igazán is
a benned felnövő nemzedék?!

6.

Bálakat én is végigjártam.
Táncot nyertem, meg csókokat.
Senkiknek mondtam semmiből-nőtt
papírvirágú bókokat.
S elment tőlem, akit szerettem.
Elvitte előbb a vonat.
Aztán valami más! Talán egy
gyáván-lehiggadt gondolat.

7.

S íme! voltam már kiválasztott!
Hittel-hívó és merő.
Zsellér-ősök dalát megőrzött
saját eszméim nevelő.
Apám harcának öröksége
ösztonőneimből tört elő.
S megromlott minden! Betegséggé
torzult bennünk az erő.

8.

Fogom az ünnepnapit portrét
és megszólítom: — uram,
mért néz e szent frigy óráján ily
szorongón s szomorúan?
Hisz: — „életének friss hajója
boldog rév felé suhan...”
(Ez voltam. Mint egy papírsárkány.
Ki száll és fél és lezuhan.)

9.

Képek — más arcok, más remények.
Más munka, mely oltalom.
Futkosás, mások érdekében.
Szolgaság így a hatalom.
A magad dolgát elnagyolva,
vállaltad — ezt faggatom,
ezt az új arcot. — Megköszönték?
Mi volt hát a jutalom?

10.

Csak a ráeső fény kevesebb,
a lármás rivaldafény.
Értékéből nem vesztett semmit.
Erénye így is erény!
A Hold csökkenve-növekedve
jön, megy az ég peremén.
Esténként leteszem a könyvet
s tőprengve bámulom én.

11.

S én állok itt is. Hárman vagyunk.
Hárman lettünk: a család.
Kislányomban még dorombol csak
és bolyhos, ölnyi a világ;
Asszonyom, aki másodikként
lett első bennem... Mire hát
a lelket tört redőkbe vonó,
bujkáló szomorúság?

12.

Asszonyom, akit megtaláltam,
véd is, ha mellettem ül.
Ha nem szólok s ha ő sem szólna:
nem maradhatok egyedül.
Most ez az eröm! két pólusa
kettőnkben együtt hevül.
A hiúság hold-ragyogása
üvegcserep, ha kihül.

13.

A fiókokat visszazárni
csöndben: — bölcsebb így talán.
Az ember megáll férfikora
kitelt-világú udvarán.
A sebeket, ha fájnak is még,
elrejt mind, azután.
Látja a megnőtt gazdaságot
és túllép apróbb magán.